

[Iver Poulsen.]

at inddrage den udpumpede løn igen ved tvangsopsparing. Så kommer den internationale konjunktur regeringen til hjælp og retter situationen op for den. Men det faretruende fald i investeringerne og en ikke ubegrundet frygt for stigende arbejdsløshed er ikke tilstrækkeligt til at få regeringen til at opgive den bundne opsparing. Derimod er regeringen villig til at ændre loven om den bundne opsparing, fordi der — som finansministeren siger i fremsættelsestalen — er kommet et meget stort antal henvendelser til myndighederne om muligheden for at udglatte loven, om jeg så må sige.

Jeg vil gerne spørge den høje regering, om det skal til at være kutyme, at regeringen ændrer sine egne love, hvis et meget stort antal henvendelser ønsker det, og i bekræftende fald: hvor stort skal antallet af henvendelser være? For det andet: skal henvendelserne komme fra ganske bestemte befolkningsgrupper, for at regeringen vil følge disse henvendelser?

Med det foreliggende lovforslag har regeringen skabt den helt store forvirring og forkludring i administrationen, noget, man vist aldrig har set magen til før og forhåbentlig aldrig skal komme til at opleve igen. Først bliver alt bragt i orden, papirbunkerne sendt ud til kommunerne og administrationen med meddelelse om, at indbetalingen skal ske til den og den dato. Indbetalingskortene blev udfærdiget og sendt ud til skatteyderne, og pludselig får administrationen nu at vide: I kan brænde det alt sammen, for der er nogle udefra, som har bedt regeringen om at lave det hele om. Det er den slags, man ikke kan udsætte en administration for, det er ikke blot for dyrt, men det er latterligt, og den slags kan i hvert fald kun rokke tilliden til regeringen, og det kan det vel næppe heller, for der er ikke spor tillid tilbage at rokke. Derimod øger den slags ting den ude i vælgerbefolkningen stadig stigende mistillid til regeringen, og derfor skal jeg på mit partis vegne tillade mig at stille følgende forslag om overgang til næste sag på dagsordenen:

„Idet folketinget udtaler sin mistillid til regeringen, opfordrer tinget regeringen til at trække det foreligende forslag til lov om ændring i lov om bunden op-

sparing for skatteåret 1963-64 tilbage og omgående fremsætte forslag om ophævelse af den eksisterende lov om bunden opsparing for skatteåret 1963-64 og går dermed over til næste punkt på dagsordenen.“

Formanden: Der er nu fremsat følgende forslag om overgang til næste sag på dagsordenen: (se ovenfor). Dette forslag indgår nu i forhandlingen.

Finansministeren (Poul Hansen): Jeg skal straks sige, at jeg naturligvis ikke kan modtage den foreslåede dagsorden.

I øvrigt vil jeg gerne takke socialdemokratiets og det radikale venstres ærede ordførere for fuldhjertet tilslutning til det foreliggende lovforslag, og jeg kan vel også takke for den mere betingede tilslutning, som blev givet fra anden side.

Det har været kritiseret, dels at lovforslaget er kommet så sent, dels at vi ikke allerede i foråret gennemførte en sådan ordning, at den bundne opsparing kunne indbetales i 6 rater. Det er klart, at med den udvikling, der har været, og det kendskab, vi i dag har til tingene, må jeg naturligvis erkende, at det havde været bedre at udforme lovforslaget på den måde i foråret. Når vi ikke gjorde det, skyldes det to ting, dels at det rent praktisk var umuligt at få opkrævningen lagt sammen med opkrævningen af skatterne og at få den påbegyndt inden efteråret — vi kunne altså ikke sætte indbetalingsterminerne tidligere, end det er sket i lov om bunden opsparing — dels at vi på det tidspunkt måtte lægge større vægt, end vi er nødt til i dag, på at få hele beløbet ind inden for samme finansår. Det betød naturligvis, at der var en relativ kort tid til indkrævningen, og det førte til det ræsonnement, at det nok var rigtigst at opkræve den bundne opsparing i 2 rater.

Når vi ikke har nævnt sagen i åbnings-talen, og når lovforslaget først er fremkommet den 15. oktober, ja, så skyldes det ganske enkelt, at det først var efter den 1. oktober, da beløbet var forfaldet, at man fik det store antal henvendelser om afdragsordninger, som måtte give os det bestemte indtryk, at det ville være umuligt inden for de frister, der er, at gennemføre en behand-